

ಬದುಕನ್ನ ಸೀರೆ ಏಕ ಬದುಕನ್ನ ಕಟ್ಟಲು ಹೊರಟಿರುವ ಇಂದಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ಸಂರಚನೆಯ ಚೋಕಟ್ಟು, ಪ್ರಜಾಸತ್ಯಯ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು, ಮುಂತಾದ ವಿಚಾರಗಳು ಹೊಸಬರಲ್ಲಿ ಕಂಡರೂ ಇವುಗಳನ್ನ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಮಾಗಬೇಕಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ನೆಲದ ಹಿಂಸಾರೂಪಗಳನ್ನ ತಣ್ಣಿಗೆ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತ ಲೇ ಅವಿಂದವಾಗಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಕವಿಗಳ ಮುಂದಿದೆ ಎನ್ನುವ ಇವರು ಕಾಗಿರುವ ಬದುಕನ ಪಲ್ಲಟದಲ್ಲಿ ಸೌಂದರ್ಯಾರ್ತಕ್ಕ ನೇಲೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ.

ದಲಿತತ್ವ ಮತ್ತು ದಲಿತ ಕಾವ್ಯ ಮೀಮಾಂಸೆ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತ ಬುದ್ಧೋತ್ತರ ಮತ್ತು ಅಂಬೆಡ್ಕರೋತ್ತರ ಎಂದು ವಿಭಾಗಿ ದಲಿತ ಮೀಮಾಂಸೆಯನ್ನ ಅರಿಯಬಹುದಾದ ಮಾರ್ಗದ ಬಗ್ಗೆ ಅಲೋಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರ ಕುರಿತು ಹಲವು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಬಹುದಾದರೂ ಕವಿತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನ ಗಭೀರಕರಿಸುವುದು ಸಾಂಪರ್ಕ ಕೆಲಸ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ವೈಚಾರಿಕ ಆಕೃತಿ ಮತ್ತು ಆಶಯಗಳನ್ನ ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಆತ್ಮಮುರುಕದಿದ ಹೊರಬರಲು ಹಲವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಧುನಿಕ ದಲಿತರು ಬುದ್ಧನನ್ನ ಒಂದು ಸಂಕೇತವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ಭಕ್ತಿಪಂಥದ ದಲಿತ ಮತ್ತು ಬಹುಜನ ಮೂಲದ ಕವಿ ಹಾಗು ಸಂತರು ಎವ್ವರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಳಗು ಮಾಡಿಕೊಂಡರು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಅವಲೋಕಿಸುವ ಅಗತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ನಾಗಲಮಡಿಕೆ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಬೊಂದ್ರ ಮೀಮಾಂಸೆಯ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡ ಕಾವ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವ ಲೇಖಕರು ಅಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿರುವುದು ತತ್ತ್ವ ಮೀಮಾಂಸೆಯೋ, ಕಾವ್ಯ ಮೀಮಾಂಸೆಯೋ ಎಂದು ಸಕಾರಣ ಸಂದೇಹ ತಾಳುತ್ತಾರೆ. ಶಾಂತಿ ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಂಟಸ್ಸಾಮಿ, ಮಾದಪ್ಪರಮ್ಮ ಬೇರೆ ಕುಲ ನಾಯಕರು ಚರ್ಚಿಗೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಅವರು ಅನ್ನಕುಲ ನಾಯಕರ ಜೊತೆ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯ ಹಾಗೂ ಅದರಿಂದ ಹೊರಬರಬಹುದಾದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸತ್ಯಗಳತ್ತ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದೇ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಗಳನ್ನ ಸಮಕಾಲೀನಗೊಳಿಸುವುದೆಂದರೆ ಭಾವಕ ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡುವುದಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ 'ಕುಸುಮಬಾಲೆ'ಯಂಥ ಕಲಾಕೃತಿಯನ್ನ ನಿರ್ಮಿಸುವುದು ಎಂಬುದು ಅವರ ವಿಕಿತ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಮಹಿಳಾ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ 'ಅವನ' ಮೇಲಿನ ಸಿಟ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವ ನಾಗಲಮಡಿಕೆ ಅವನು ಮತ್ತು ಅವಳ ಸಮನ್ಯವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಸೋಲೆನ ಭೇತಿಯಿಂದಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ ಬದಲಾದ ಬದುಕಿನ ಶೈಲಿಯಿಂದ ಎಂದು ತೀವ್ರಾನಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಈ ಕಾಲಮಾನದ ಕವಿಗಳಿಗೆ ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಗಳ ಧ್ವನಿಕರಣವು ಭೂತ ಹಾಗೂ ರೋಗದಂತೆ ಕಾಡುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುವ ಸುರೇಶ್ ನಾಗಲಮಡಿಕೆ ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬಧಿತೆಯು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹಿತಾಸತ್ಕಾಗಳಿಗೆ ತಿರುಗಿ, ಆತ್ಮರಮಿಯಿಂದ ಹಾದು, ಸೋಗಲಾಡಿತನಕ್ಕೆ ತಲುಪ್ಪತ್ತಿದೆ